

RECOMANACIONS PER A POLÍTIQUES DE PROTECCIÓ A LA INFÀNCIA I RECOLLIDA DE DADES SOBRE EL MALTRACTAMENT INFANTIL

Aquest document presenta un recull de recomanacions bàsiques per a polítiques de protecció a la infància i recollida de dades sobre el maltractament infantil, sorgides a partir de la implementació a Catalunya del projecte Europeu CAN-MDS “Resposta coordinada al maltractament infantil per mitjà d’un conjunt mínim de dades” [GA N° 810508 CAN-MDSII] i cofinançat pel programa REC (Rights, Equality and Citizenship) de la Unió Europea, amb la finalitat de contribuir a la protecció de les nenes, nens i adolescents víctimes de maltractaments i de les i els que es troben en situació de risc, tot creant la base científica i els instruments i sinergies necessàries per establir sistemes nacionals de monitoreig en matèria de maltractament infantil mitjançant un conjunt mínim de dades i una metodologia i unes definicions comunes en tots els sectors implicats.

Les següents recomanacions, extretes del desenvolupament i l’avaluació de les accions del projecte, pretenen doncs contribuir al treball orientat a la millora de l’abordatge del maltractament infantil a Catalunya com a una de les prioritats de les polítiques de protecció i promoció dels drets de la infància.

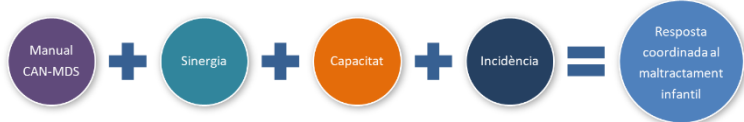
1. Enfocament de Drets Humans de la Infància en l’abordatge del maltractament infantil

L’abordatge del maltractament infantil, en totes les seves formes, ha de posar al centre les nenes, nens i adolescents, com a subjectes de ple dret, sense cap tipus de detriment dels mateixos associat a factors com l’edat, o aquells que sostenen les interseccionalitats de les que emergeixen algunes de les violències que pateixen, com l’origen cultural o social, la religió, la diversitat funcional, l’estatus socioeconòmic, la situació familiar, la diversitat afectivo-sexual, etc.

Entendre el maltractament infantil com una vulneració de drets humans de la infància, facilita una perspectiva global més adequada alhora d’ampliar la comprensió de les múltiples formes en que es poden manifestar les agressions i violències a les nenes i els nens i que van, des de les més tangibles, directes i visibles, fins aquelles que es manifesten de maneres més subtils i que requereixen ser visibilitzades, anomenades i ateses (com la vinculada a la violència masclista cap a les mares, que ara en el marc de la Llei 17/2020 de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista ja es considera una forma de maltractament infantil en sí mateixa, o aquelles derivades de la manca d’accés als recursos bàsics en situacions de vulnerabilitat socioeconòmica del nucli familiar que constitueix una situació de violència institucional).

Reconèixer la vulneració dels drets de la infància com a actes de maltractament permet, també, realitzar una anàlisi més acurada dels efectes de la violència, en totes les seves formes, en la salut de les nenes i els nens, així com facilita valorar el grau d’assoliment de l’equitat d’oportunitats a nivell de garantiment dels drets a l’educació, a l’habitatge, a l’alimentació..., contribuint a una definició millor de les estratègies de protecció de les nenes, nens i adolescents. D’aquesta manera, l’enfocament de drets humans ajuda al disseny i execució de polítiques i

plans de salut que donin resposta a l'impacte multifactorial que reben les nenes, els nenes i adolescents i referma la necessitat de plantejar abordatges multisectorials i no reduccionistes (com la tendència recent de psiquitrització de la infància).

Observar el maltractament infantil des d'una òptica de drets humans de la infància implica, doncs, la necessitat d'obrir-se a reflexions més àmplies entorn el tipus de model d'atenció i protecció social actual, reconèixer les seves mancances i, per tant, insta a desenvolupar iniciatives a nivell polític que atenguin, no només les situacions de maltractament infantil tangibles en el moment que emergeixen, sinó adreçar mecanismes per transformar la base estructural d'aquesta violència, inclòs l'impacte del model socioeconòmic imperant, que perpetua les formes menys evidents del maltractament infantil.

2. Promoure la recerca multisectorial a nivell nacional per avaluar el coneixement actual de l'abast real del maltractament infantil

Conèixer el veritable abast del maltractament infantil és fonamental per disposar d'informació amb la que orientar la presa de decisions polítiques per la seva prevenció i abordatge. Per tal d'obtenir dades rellevants i ajustades a la realitat, cal, doncs, realitzar una recerca a nivell multisectorial que impliqui als diferents àmbits en que es manifesten els maltractaments i als que, per tant, es poden detectar els casos, no només en les fases més avançades, sinó en les etapes primerenques de l'abús i la violència envers les nenes, els nens i les i els adolescents.

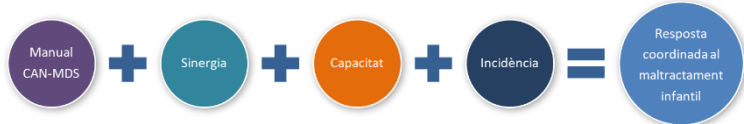
Partint de la base que la població infantil està en contacte en la seva vida quotidiana amb diversos serveis i professionals de manera sistemàtica o en condicions específiques, i segons la seva edat, característiques i necessitats, tots aquests agents, pertanyents a diferents sectors, són susceptibles d'identificar casos i aportar informació valuosa a una recerca enfocada a mesurar el fenomen del maltractament infantil, pel que és clau la promoció de la participació de tots aquests agents en els estudis d'avaluació de la incidència dels casos.

Per tant, es recomana dur a terme una diagnosi del volum de casos de maltractament infantil a nivell dels diferents sectors en que es desenvolupen les nenes, nens i adolescents, que permeti identificar els punts forts i febles de la detecció i l'atenció dels casos de maltractament en els diferents àmbits i, en conseqüència, faciliti la presa de decisions i el disseny de polítiques i mesures enfocades a millorar l'abordatge d'aquesta problemàtica.

3. Diagnosi dels sistemes nacionals de registre

“A Catalunya no hi ha un sistema d'informació amb els mínims requeriments tècnics de qualitat per permetre fer una aproximació quantitativa als maltractaments infantils. Totes les dades disponibles són no exhaustives i inespecífiques, ja sigui perquè hi ha una infradeclaració del problema o perquè hi ha una infranotificació quan aquest està identificat”
(Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya, març 2019)

Partint de la realitat que a Catalunya es dona una manca de coneixement de l'abast real del maltractament infantil, es recomana portar a terme una diagnosi exhaustiva i profunda dels sistemes de registres existents, la qual s'ha d'orientar a avaluar factors com la seva efectivitat per recollir dades significatives segons la seva exhaustivitat i coherència amb els principis ètics de la recollida de dades sensibles, la seva operativitat i accessibilitat als diferents equips professionals multisectorials, etc.

Aquesta diagnosi, fonamentada en el reconeixement de la contribució dels sistemes actuals a l'abordatge del maltractament infantil, ha de servir per extreure les necessitats de millora aportades per l'avaluació del seu desplegament i per proposar accions transformadores de les eines de registre.

La diagnosi, també, s'hauria de complementar amb la recerca multisectorial recomanada, ja que la seva utilitat està directament vinculada al paper i el nivell de participació als sistemes de registres establert en els diferents sectors susceptibles d'identificar casos de maltractament infantil.

4. Enfocament cap a un registre unificat a nivell nacional i europeu fonamentat en el marc legislatiu internacional

---

“La creació d’un sistema nacional de recollida de dades sobre el maltractament infantil que sigui fiable i intuïtiu, i que es pugui comparar, no només es considera una bona pràctica sinó que també es una responsabilitat jurídicament vinculant per als estats que van ratificar la Convenció sobre els Drets de la Infància (CDI; Assemblea General de les Nacions Unides, 1989)”

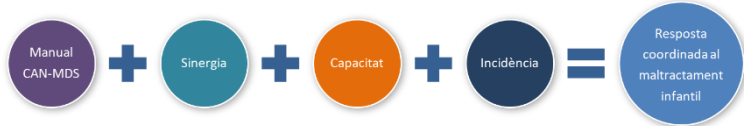
La recomanació de la integració de sistemes de registre unificat dels casos a nivell nacional respon a la lògica de les responsabilitats dels estats reconegudes internacionalment per a l'abordatge del maltractament infantil i desenvolupades pels diferents països a nivell local. Concretament, a Catalunya la *Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència*, al seu Article 86, es refereix al Registre unificat de maltractaments infantils i indica que *ha de rebre, a efectes de detecció, prevenció i estadística, totes les notificacions dels maltractaments detectats per qualsevol servei, departament o administració; també, indica que ha de permetre centralitzar tota la informació i integrar totes les notificacions procedents dels diferents àmbits relatives a un mateix infant o adolescent.*

A nivell europeu, la creixent mobilitat i l'ampliació dels territoris en que es mou i desenvolupa la ciutadania, inclosa la infància, urgeix la recomanació de respondre als potencials riscos als que s'exposa a les nenes i els nens davant la manca d'informació compartida disponible sobre les situacions de sospita o confirmació de maltractament infantil i, per tant, cal emmarcar la recomanació de millorar i equiparar els sistemes de registre nacional al marc internacional europeu com a àmbit territorial vital més ampli en que es produeixen les mobilitats possibles de la ciutadania europea de totes les edats i condicions, i en el que s'ha de mantenir un marc comú de garantiment de drets.

Amb aquest marc legislatiu internacional i nacional i davant la realitat de la manca de dades primàries suficients, procedents d'estudis de camp epidemiològics, i l'escassa recollida de dades per part de les diferents institucions i serveis implicats en la detecció dels casos de maltractament infantil, cal reforçar la recomanació de treballar des dels nivells polítics per a la unificació de la notificació i el registre per tal d'assolir informacions precises a través de sistemes comuns, fonamentats en definicions comunes consensuades, suficients i mínimes, i amb compliment dels requeriments ètics i de protecció de dades que estableix la RGPD que els diferents estats desenvolupen en la seva legislació.

5. Transversalitzar la deguda diligència en la protecció, l'atenció i l'abordatge del maltractament infantil en tots els sectors de la societat

---

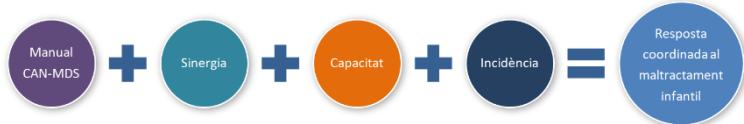
La transversalització de la protecció, atenció i abordatge del maltractament infantil és una recomanació que prové del reconeixement de la crida internacional i nacional a construir, vetllar i integrar, des del nivell polític, els mecanismes i les iniciatives que assegurin la garantia dels drets humans de la infància, d'una manera integral i per part de tots els sectors de la societat, per tant requereix d'una implicació activa pel seu compliment a nivell normatiu i també des de la participació compartida i conjunta amb tots els agents de la vida pública i privada (institucions, organismes, serveis, entitats i ciutadania) que comparteixen les responsabilitats, els recursos i les capacitats envers la cura i protecció de la infància.

Pel que fa al marc internacional, la Convenció sobre els drets de l'Infant de les Nacions Unides de 1989, estableix el marc internacional per enfocar les polítiques d'infància de manera transversal partint de la necessitat de proporcionar a la infància una protecció especial i indica, al seu article 44, el compromís dels Estats de presentar informes sobre les mesures adoptades per fer efectius els drets reconeguts en la Convenció i sobre el progrés realitzat quan a l'assoliment d'aquests.

A Catalunya, la deguda diligència s'expressa molt clarament en normatives concretes de l'àmbit de l'equitat de gènere, com la Llei 17/2020 de modificació de la Llei 5/2008 del dret de les dones a eradicar la violència masclista. En aquesta llei es reconeixen la violència vicària (maltractar la dona a través de maltractar les filles i els fills) i la violència institucional, la qual es refereix a les accions i omissions de les autoritats, el personal públic i els agents de qualsevol organisme o institució pública que menyscaben el dret de les dones a una vida lliure de violència masclista i afavoreixen la seva revictimització. En aquest sentit, la citada llei assenyala que, la manca de diligència deguda, quantitativa i qualitativa, en l'abordatge de la violència masclista, si és coneguda o promoguda per les administracions o esdevé un patró de discriminació reiterat i estructural, constitueix una manifestació de violència institucional.

Aquest marc, a més de suposar un important avanç en el reconeixement de certes formes de violència i dels casos de maltractament infantil que es produeixen en l'àmbit de les violències masclistes, també ens dona la possibilitat de començar a treballar per l'establiment d'un marc equiparable en l'àmbit del maltractament infantil, tot prenent com a base el que recull el propi marc normatiu específic de protecció a la infància a Catalunya, com la Llei 14/2010, del 27 de maig, dels Drets i les Oportunitats en la Infància i l'Adolescència, la qual està fortament inspirada en els principis reconeguts per la Convenció dels Drets de la Infància i a la que es refereix que, partint de la transversalització de les polítiques de dones i per a les dones com a una de les primeres línies estratègiques d'actuació pioneres del Govern de la Generalitat per assolir la igualtat amb la incorporació de l'avaluació de l'impacte de gènere, aquest mateix compromís inspira la nova política d'infància i adolescència, de manera que cal fer-lo explícit amb la transversalització de la primacia de l'interès de la infància i l'adolescència. Aquesta nova política, tal i com recull el text de la llei, comporta refer conceptes i formes de veure el món, pensar des d'un paradigma nou que consideri les condicions, les situacions i les necessitats de la infància i l'adolescència en tots els àmbits i que doni preeminència a l'interès d'aquestes persones com a valor superior de l'ordenament jurídic.

A nivell polític, aquesta recomanació es pot concretar en la necessitat d'expressar la voluntat d'implicació i la mobilització d'un posicionament obert i actiu de rebuig del maltractament infantil, mitjançant la definició de línies d'acció específiques en els diferents sectors de

l'administració respecte l'abordatge del maltractament infantil, establint-lo com a prioritat de les polítiques desenvolupades a través de portar el seu abordatge a tots els sectors de la societat, incloent també mecanismes d'avaluació i correcció dels sistemes disfuncionals que estan perpetuant el maltractament a la infància i l'adolescència a nivell estructural.

6. Sensibilitzar , formar i informar a professionals i ciutadania per a la detecció i la resposta al maltractament infantil

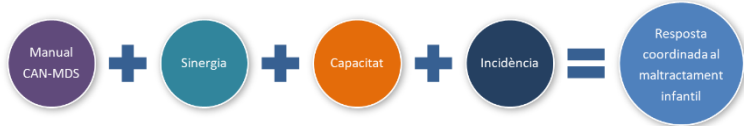
La sensibilització, formació i informació de professionals i ciutadania per a la detecció i la resposta al maltractament infantil és una de les recomanacions prioritàries en constituir un repte important a afrontar a nivell polític per l'abordatge adequat del maltractament infantil.

A nivell de les i els professionals, l'existència a Catalunya d'un sistema consolidat d'atenció a la infància i l'adolescència en risc, confirma la disposició d'una xarxa de serveis especialitzats amb equips amb un grau elevat de formació i expertesa. Tot i així, també existeix la realitat que hi ha una gran manca de formació, i potser de sensibilització profunda, sobre el maltractament infantil en altres sectors amb implicació directa en el treball amb infància en els diferents àmbits (educació, justícia, cossos de seguretat, salut, etc.) i que són potencials fonts de recollida d'informació, notificació de possibles casos, i també de gran interès per a l'establiment de coordinacions interservei.

Cal destacar, també, que aquesta existència de sistemes consolidats i equips professionals especialitzats pot crear una sensació errònia que el maltractament infantil està sent abordat de manera adequada. Aquesta creença ha de ser confrontada amb les accions de recerca i revisió dels sistemes esmentades ja que, en cas contrari, s'estarà contribuint a una invisibilització de la greu problemàtica del maltractament infantil i contribuint, per tant, a la vulneració dels drets de la infància.

En aquest sentit, la recomanació s'enfocaria, per una banda, en la línia de prioritzar, des de les iniciatives polítiques, la inversió d'esforços i mitjans per posar en funcionament accions de conscienciació i formació dels equips professionals de tots els sectors en que hi ha un contacte amb nenes, nens i adolescents, sigui el que sigui aquest contacte, bé d'un tipus més continuat (com els centres educatius) o esporàdic (com els centres sanitaris), doncs l'abast i les característiques del maltractament a la infància no poden ser abordats des d'una òptica sectorial. Aquesta formació hauria d'incloure, per una banda, informació sobre la recerca realitzada en relació al grau de coneixement de l'abast real del maltractament infantil, informació sobre la realitat de la infranotificació i sobre la importància i l'obligació de notificació de tota la ciutadania (professionals o no), a més de continguts enfocats a ajudar a conèixer les tipologies de maltractament infantil que es poden donar i els senyals per identificar-ho o fer saltar la sospita del mateix.

Pel que fa a la ciutadania, es recomana enfortir el compromís polític envers la promoció de la presa de consciència i el posicionament col·lectiu cap a una responsabilitat individual i comunitària de totes les persones, agents actives en la contribució a erradicar el maltractament infantil. Al igual que la violència masclista, el maltractament infantil continua sent considerat una situació "personal" que es dona en l'àmbit "privat" , el que té a veure

amb una concepció paternalista, adultocèntrica i edatista de la infància com a subjectes-objecte propietat de les persones adultes. Aquesta realitat ha de ser reconeguda i afrontada a nivell polític per tal de produir transformacions socials profundes des dels nivells professionals i també des de la base social ciutadana i els diferents grups relacionals, com la família.

7. Impulsar la implicació de tots els sectors professionals en relació a la detecció i el registre del maltractament infantil

La recomanació d'implicar tots els sectors professionals es vincula amb el seu potencial i necessari rol com a fonts de dades sistemàtiques que permetin conèixer la magnitud i l'impacte del maltractament infantil, tal i com es refereix a les recomanacions aportades anteriorment.

L'increment i la millora qualitativa de la detecció i el registre dels casos per part de totes les agències susceptibles de realitzar deteccions o assabentar-se de les mateixes i notificar-les, pot aportar dades estadístiques fiables a nivell demogràfic i sanitari, les quals serveixen perquè els i les responsables de les polítiques i els pressupostos, juntament amb els serveis que desenvolupen tasques de resposta social i sanitària, analitzin i orienten les informacions obtingudes cap al disseny d'estratègies concretes i efectives d'abordatge del maltractament infantil.

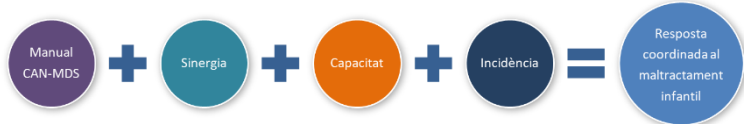
Així doncs, la implicació de tots els sectors requereix de la voluntat política per posar a disposició dels diferents departaments les eines adequades pel registre i la notificació dels casos de maltractament, a més de la formació i informació suficients i necessàries i la facilitació de la integració dels processos a la cartera de serveis i activitats que realitzen, de manera que la detecció i el registre esdevinguin una possibilitat, plausible i realista, que es pugui portar a terme per part de les i els professionals sense suposar una sobrecàrrega. En aquest sentit, la implementació de sistemes de registre de gran abast per part dels diferents sectors i territoris nacionals es vincula, també, amb la recomanació de la diagnosi dels sistemes actuals de registre, la qual ha de servir per millorar l'operativitat dels processos a través de sistemes d'una òptima usabilitat, la definició de conjunts de dades del tipus de CAN-MDS (mínims, consensuats i conformes a la legislació nacional i internacional), i el compliment de l'ètica i la protecció de dades.

8. Fomentar la cooperació intersectorial

Afavorir la cooperació intersectorial ha de ser un dels objectius bàsics per a la millora de la gestió dels casos de maltractament infantil. El sistema de protecció a la infància vigent a Catalunya, s'articula principalment a través d'equips professionals multidisciplinaris especialitzats dels sectors de Serveis Socials i la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de Catalunya.

També, derivat del marc normatiu existent s'han elaborat diferents protocols sectorials (sanitat, educació, lleure, forces de l'ordre...) que plantegen circuits específics d'actuació, així com també s'han endegat diversos serveis especialitzats d'atenció infància i l'adolescència com els esmentats anteriorment. Però, tot i el gran avenç que suposen aquests recursos, l'aplicació i avaluació d'aquests protocols és complexa i actualment es

continuen detectant dèficits de formació de les i els professionals amb relació amb el coneixement dels indicadors de maltractament, mancances en la consulta i l'aplicació dels circuits que estableixen els protocols, dificultats per treballar de manera coordinada, com per exemple, a nivell de compartició de dades.

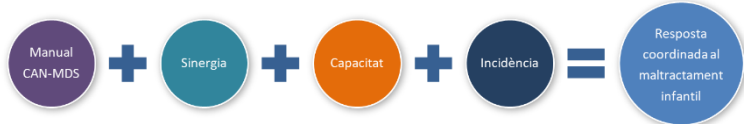
La participació de i la coordinació sistemàtica amb els diferents sectors susceptibles de registrar informació (Educació, Salut, Salut Mental, Serveis Socials Bàsics, Justícia i Forces de Seguretat, etc.), encara representa un repte que cal afrontar amb iniciatives polítiques que reconeixin i promoguin la importància de la coordinació intersectorial, establint els mecanismes adients per garantir les recomanacions fetes en els apartats previs: la formació i informació de la xarxa de professionals dels diferents àmbits, la diagnosi dels sistemes i les eines de registre en funcionament, la creació de sistemes unificats de registre del maltractament infantil que incloguin la definició de diferents nivells d'accés i tractament de la informació segons els diversos nivells de responsabilitat i actuació de les i els professionals en la gestió dels casos de maltractament infantil. També la millora de la coordinació intersectorial permetrà, no només una resposta adequada, sinó també l'activació del seguiment i la recerca sistemàtica de casos de sospita o confirmació de maltractament infantil.

A més, i com a punt clau perquè totes les recomanacions es puguin començar a implementar, cal portar també al centre de les polítiques d'infància, i en concret les referides a la millora de la cooperació intersectorial, la supervisió del sistema de protecció a la infància, el suport i supervisió professionals, així com l'establiment i la materialització de directrius i protocols comuns d'avaluació, diagnosi i gestió d'aquests casos que puguin servir de referència als equips especialitzats i els no especialitzats. Aquesta millora de la cooperació intersectorial en el context actual pren molta rellevància en l'atenció i la resposta de la situació de sobrecàrrega que afecta els serveis i que ha estat agreujada per la crisi socioeconòmica i sanitària derivada de la pandèmia del COVID-19.

9. Impulsar el rol protagonista de les i els professionals de primera línia d'atenció a la infància en situació de risc o maltractament i facilitar la incorporació de les aportacions des de la praxi professional de base en l'establiment d'eines de registre i mesures d'abordatge del maltractament infantil

A Catalunya, els equips d'atenció a infància en situació de risc o maltractament disposen d'un elevat nivell d'especialització, vinculada a la formació específica en atenció a infància i maltractament i l'expertesa del treball directe amb nenes, nens i adolescents i les seves famílies, víctimes de violència de diversa índole.

En aquest sentit, dins les propostes orientades a enriquir les polítiques d'abordatge del maltractament infantil, caldria també posar al centre de les mateixes les aportacions realitzades per les i els professionals des del coneixement i expertesa que la praxi professional de base els hi atorga. Sent protagonistes de primera línia de la implementació de les polítiques, el protocols i els serveis disponibles a cada departament i a cada moment, es considera fonamental i es recomana que es posin en marxa els mecanismes per reconèixer el valor del seu rol i per assegurar la seva participació en l'establiment d'eines de registre comunes i efectives, així com en la resta de mesures d'abordatge del maltractament infantil. Aquests mecanismes poden passar per facilitar els espais reflexió i el compartir sobre la seva experiència professional, i

també promovent que les seves aportacions entorn la situació de la coordinació intersectorial i la identificació dels reptes que afronta el context català siguin degudament incorporades a les polítiques dissenyades.

L'impuls del rol protagonista de les i els professionals s'ha de considerar conjuntament amb el reconeixement i l'avaluació de la situació referida de sobrecàrrega en que es troben la majoria dels equips, la qual es prova alhora de la necessitat d'emprendre la diagnosi i el plantejament de solucions a les problemàtiques que s'afronten.

La incorporació dels aprenentatges que es deriven de la implementació de les polítiques establertes per part dels equips professionals de base, constitueixen un valor incalculable per emprendre accions de millora del sistema d'abordatge del maltractament infantil en totes les seves fases i nivells, és a dir, des de la detecció, notificació, atenció i recuperació, fins a la generació de bases de dades suficients i consistents que permetin un apropament epidemiològic adequat per l'establiment de les polítiques preventives i de gestió dels casos de maltractament infantil.

10. Donar veu i protagonisme a la infància en relació al maltractament

Incentivar i impulsar que la veu de les nenes i els nens, les i els adolescents, tingui una posició protagonista en la definició de les polítiques d'abordatge del maltractament infantil, és la darrera però no la menys important de les recomanacions d'aquest document. Reconèixer l'agència de la veu de la infància és donar un gran pas cap a l'assoliment dels seus drets i el camí cap a l'erradicació de totes les formes de violència envers ella, doncs es fonamenta en el compromís ferm i radical que nenes, nens i adolescents, poden i han de ser actives i actius en la construcció de respostes a aquesta problemàtica que les afecta directament.

Reconèixer i ajudar a fer efectiu el dret d'expressió i manifestació de les necessitats, experiències i expectatives pròpies de la infància és un dels passos més bàsics i inicials en relació a l'abordatge del maltractament infantil, però que requereix d'una gran voluntat i esforç per part de tots els agents que hi treballen.

Així, totes les recomanacions plantejades, enfocades a justificar la necessitat d'un registre unificat dels casos de maltractament infantil, de sensibilització de la ciutadania, formació professional, i la millora dels sistemes de coordinació intersectorial, adquireixen sentit i es potencien a través d'incorporar el paradigma de la infància com a protagonista, amb capacitat i voluntat de comunicar-se i ser escoltada en relació a l'experiència del maltractament, el que requereix de posicionaments més amplis respecte l'enfocament de prevenció, detecció, atenció, recuperació i reparació de les polítiques públiques. Passa per abandonar la mirada de la infància com un "objecte" passiu, a una mirada enfocada al potencial de les aportacions de les nenes i els nens en relació al maltractament.

Que la veu de la infància estigui present contribueix també a fer polítiques que evitin la revictimització inherent en molts casos als propis processos d'abordatge del maltractament i ajuda, a més, a facilitar la identificació dels casos, a promoure un sentiment de confiança de la infància alhora de ser escoltada i obrir-se a compartir les situacions de violència viscudes, confiar més en el procés de recuperació del maltractament, minimitzant els possibles impactes i reduint les possibilitats que reproduïen els models violents a l'edat adulta.